

Kiss Judit Ágnes

Húsz

húsz éve álmodom veled
húsz éve mi lett volna ha
azóta benned egy szöveg
és vagyok a dallama

húsz éve szeret nem szeret
hazudj hazudj akáclevél
az első perctől tiszta volt
hogy nem leszel sosem enyém

húsz éve néha megjelenesz
két évtized hogy meggyötört
nem hittem hogy eddig kitart
ránkosak lettünk mint a föld

mással élsz mással élek én
de szép család de szép család
senkinek nem kell már kaland
aludjuk át az éjszakát

ne félj nem bukkan senki rád
a verseimbe rejtelek
szemhéjam óvón rád csukom
húsz éve álmodom veled

Carnivor

Öltem, ölettem. Sokszor és sokat.
Gyónási tükör az étlap:
csirkemell
kacsamáj
marhanyelv
sertésborda.
Izmok és szervek, akár az enyém.
A büntudat kevés,
és jóvátételnek az is,
hogy mindnyájan
belepusztulunk valamibe.

PS.
A lélek kész, a test még carnivor,
és (v)étkembe újra meg újra
visszaes(z)em –
míg el nem jó a megváltó
laborhús.

Gyümölcsfa

Pazarló bőség hajtja teremni.
A száraz gallyak végén is
püffed a húsos gyümölcs.
A fán aszik, vagy árokban
rothad el ezer, hogy egy magva
kicsírázhasson.
Csak a várandós nők
érik át az ágait földig húzó terhet.
A szaporodás ész nélküli vágyát,
míg beleszakad a törzs.

Kertész

Úgy, ahogy neked jó.
Kockára a kócosan
boldog bokrokat.
Körbe tuját, középre focipályát.
Egy sor büdöskét
szép szabályosan.
Milliméteresre a gyepet,
pedig tarthatatlan,
egy kisebb indiai falu
havi ivóvízmennyisége
az öntözőrendszerből.
Gyomirtóval a lóhere
borzas virágát,
a tyúkhúr narancssárgán
kandikáló szirmait,
a szelíd-kék szemű katángot.
Hibás döntések
ítélet-végrehajtója,
esténként otthon
burjánzó vadvirágok
kelyhébe
temetem arcom.

Az öreg haver

Mondjátok, él-e még a vers?
Tudjátok, az öreg haver,
ki szürke oldtimert vezet.
A múltkor úgy gyengélkedett,
azt mondta, minden csontja fáj,
és egy magányos éjszakán
nem lesz, ki orvosért rohan,
ha utoléri egy roham.

Pedig mulatni hogy tudott!
Emlékeztek, hogy hátul ott
táncolt a zenegép előtt,
s itatott minden érkezőt.
Aztán hogy bögött, istenem!
Én hallgattam meg, és ti nem,
egy szörnyű szakítás után,
amíg kapott egy szubkután
dezomorfint, és elterült,
és fémes csönd lett mindenütt.

Bevallom, hiányzik nekem.
Talán egy másik törzshelyen
ül most is, iszik és mesél,
furákat, miket nem hiszel,
egy-egy szót mégis elviszel
magaddal, hogyha útra kelsz. –
Mondjátok, hogy még él a vers.

Kürti László

gyógyulás

mert kigyógyulni nem hetek, de évek.
vak bizalmod kis híján sírba visz.
háborogva irigykednek a vének,
visellek, de most jobb, ha nem vagy itt.

erényről neked hiába papolnak,
egy kincsed van továbbra is, a hit.
hírnév s a csont majd veled együtt korhad,
a tévedés, mi útba igazít.

de lesznek még örömök, rajongások,
fénykoszorút von köréd fennvalód,
és mindegy, mit hirdetnek rólad mások,

a pletyka zabolátlan hintaló.
a pillanat, a jelenlét, az álmok.
a szorongás elolvad, mint a hó.

vinni a batyut

a szeretetlenek vérszomjúsága,
a sikertelenek precíz, józan esze.
az impotensek erkölcsi fölénye,
a mértéktelenek vacogó

könyörgése. váraozók délelőttjei,
a nyugalom esztelenkedése.
vágyakozóknak otthonmaradása,
pojácák lármás hősieskedése.

árulások után az eskü, kölcsön
után a jogos törlesztések. néhány
futó ügy, amin keresztül

rálátni végre pár régi ismerősre.
ott hagyni mindent, vinni a nagy batyut.
csitt, csak halkán, hagyd aludni anyut.